

ποικίλης άμεσων και λόγοφαλάδες την αύξησην του φύλου. Ήδη είναι είπερ ποτε ζωηρότατον και πλουσιώτατον εἰς νέους συνδρομητάς.

Ο «ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Τη έκπτωσις του εύρισκων ήδη περι τό τέλος, και πλησιάζει ή μέτρα της έκδοσεως του, και λίγες ή προθεσμία της έγγραφής συνδρομητῶν. «Οσοι δὲν ένεγράρησαν μέχρι τούτο, άς στενούν νά το κάμουν πρό της 15 Δεκεμβρίου, διότι μόνον ούτω θά ποτέ ήσαν άντιτυπον τῆς παλήσης έκδοσεως, τὸ όποιον θὰ πωλήσαις κατόπιν 7 φρ. Κατ' έκδοσην, χαλά το «Παιδικό Θεάτρο» τοῦ Χ. Σενοκούλου. «Άλλα εἰς τὴν γλωτσάν μας δὲν υπάρχουν.

Χρυσαρθρεὺς (Δ. Ζ.) σοῦ δίδω τὸ νέον φεύγοντον τὸ όποιον ἐπιθυμεῖς. «Είναι χαλά τὸ ξέρει σου;

Αἱ Πληροφορίαι, καὶς καὶ αἱ προτάσεις Μικρῶν Μυστικῶν τῆς ἔδους ταῦτης, ἀναβάλλονται διὸ τὸ προτεχές, ἐλεῖψις χόρου.

Ο ΕΡΑΝΟΣ

Θάυματα ζηγνάν πάλιν αὐτήν την ἔδουμάδα. Έκτος πλείστων ἄλλων, η Πληροφορία Σελήνη ὑπερίδη διὰ τὰ προγνονεύεια ρεχόρ, ἀποτελαστα ὀλόκληρην τὸ ποσὸν τῶν μικρῶν οἰκονομῶν της, — ως γράφει, — ἀναρχόμενον εἰς τρεῖς λέιρας θύμωμαν. Πόσα εἴησε της ἀξίου;

Τὸ Α' Δελτίον τοῦ Βράνου θὰ ἔκδοσῃ η μετὰ τοῦ προσεχούς φύλλου. η μετὰ τοῦ ιου φύλλου τοῦ νέου ἔτους, ἀρεύκτως.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Μετὰ τοῦ παρόντος φύλλου, διανέμεται καὶ Ἀγγελία περὶ τῆς ἔκδοσεως τοῦ Μεγάλου Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ὑπὸ Ἀνέστη Κωνσταντίνιδου. Ασκετά σας εἰπα ἡδη περὶ τοῦ ἔδους τοῦ βιβλίου, περὶ τοῦ ὄποιου η Ἀγγελία θὰ σας εἴπῃ περισσότερα. «Οσοι ἐπιθυμεῖστε νὰ ἔγγραψητε συνδρομηταί, εἰς ὀλαζηνοτε τῶν τριῶν Κατηγορῶν, συμφώνω πρὸς τὴν ἀγγελίαν, δόνασθε νὰ ἐμβάστε τὸ ἀντίτιμον ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον μου, δὲ οὐ θὰ λάβετε ἡμεῖς τὴν ἔκδοσης του καὶ τὸ βιβλίον. Διότι, κρίνουσαν ὡς φρεσκώτατον καὶ ἀληθές ἀπότιμα τὸ Λεξικὸν τούτο, προηγόρασα ἀρκετὸν ἀνείσπια ἐξ αὐτοῦ, διὰ τὸ τὰ ἔχω εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συνδρομητῶν μου.

Ίσιος Νῆσος, πολὺ μ' εὐχαριστοῦσεν η ἐπιστολὴ σου, η πλήρης ἀγάπης, καὶ ἀπαντέλαβα μαζὶ σου: «εἴθε πάντες καὶ πάσαι νὰ με ἀγαποῦν τόσον.» Πολὺ μ' ἔχειροποίησε καὶ ἡ εἰδησίσις, — ἀλλής μάλιστα, μ' ἔκαμε νὰ ὑπερηργανεύθω, — δην ὀποιεστοις νὰ ἔγγραψης εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὡς φοιτήτων τῆς φιλολογίας, καὶ διη μελέτης τώρα δι' ἀπολυτηρίου Γυμνασίου. Σοῦ εὐχόμαται πάσαν ἀπιτυχίαν, ἀγαπητή μου.

Ἀπεναντίας, δερογράτη, θὰ μ' εὐχαριστήσης πολὺ τὸν πυκνωσθὲν τὰς ἀπειστολάς σου. Η δηλωτικὴ ἔκλινη ἀπέδειπτε τοὺς μὴ συνδρομητάς, (διότι, καθὼς ἔνοεστι, καὶ πλείστοι τοιούτοι εἰσέρθουν ὑπὲρ τοῦ «Ἐλληνοπόταδος») οἱ συνδρομητοὶ ἔχουν τὰ φεύγοντα τὸν φεύγοντα τῶν, ὥστε δὲν γειτάζει τις διατάξεις διὰ τὸ Δελτίον.

Εἶσαι ἀρκετά δικαιολογημένος, Δῆμος Πανοπτεῖς, ποὺ δέν μου ἔγραψες τὸν καρόν, καὶ ἀληθικῶς διὰ τώρα θινατήσωσης τὴν ἔλλειψιν.

Νεοσύνηλετε τῆς Διαπλάσεως (Ι. Π.) σοῦ ἔγκρινω τὸ φεύγοντα, τὰ διπύον προτιμᾶς, καὶ σου ἔγχομαι νὰ διακρίθη; ταχέως εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μας καὶ εἰς διά.

Ἀκρίτα, πολὺ μ' εὐχαριστοῦσεν η εἰδησίσις σου, διη σύ, δὲ Βόρορών, δὲ Ἀριστομένης δὲ Μεσηνήιος, δὲ Φαταούλας καὶ δὲ Γεωργίας Βορρές, συνεστήσατε Σύλλογον πρὸς περιθαλψίν Πιασχών. Εύγε σας! Γρίφους εἰκονογραφημένους δὲν δημοσιεύων τὸ Παιδικὸν Πνεύμα μὲ τὴν σειράν του.

Μαγαρίτε τῆς Χίου (Α. Σ.) σοῦ ἔνέκρινα ποὺ προτιμωτοὺς φεύγοντας, καὶ υπ' αὐτῷ ἐνέγραψα καὶ τὰ ἔξι φράγκα σου διὰ τὸ «Ἐλληνοπόταδο» Γράφε μου.

Ἐκ του Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντίνου 1899.

Μεγεκεδέντο Μπουκεράκι, ἀρ' οὐ ἐδίδίχθησαν εἰς τὸ σχολεῖον σας διαι τὸ κωμόπλιστα, τὰς δότιας ἐδημοτεύεσα, τὶ εἰμιορῶ νά σου συστήσω; «Τυπόθετο διη ἔχεται ὅτι διαι τὰ τὰ Παιδικά Δραμάτων καὶ τοῦ τοῦ Δ. Διαδίκτων τοῦ Χ. Κουρτίδου, καὶ τοῦ «Παιδικὸν Θέατρο» τοῦ Χ. Σενοκούλου. «Άλλα εἰς τὴν γλωτσάν μας δὲν υπάρχουν.

Χρυσαρθρεὺς (Δ. Ζ.) σοῦ δίδω τὸ νέον φεύγοντον τὸ όποιον ἐπιθυμεῖς. «Είναι καλά τὸ ξέρει σου;

Αἱ Πληροφορίαι, καὶς καὶ αἱ προτάσεις Μικρῶν Μυστικῶν τῆς ἔδους ταῦτης, ἀναβάλλονται διὸ τὸ προτεχές, ἐλεῖψις χόρου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὲρ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμότατον εἰς τοὺς παῖδες.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Επωτερικοῦ δραχ. 7.—Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν ἱη ἐκάστου μηνὸς καὶ εἰνε προπληρωταί δι' ἐν τοῖς.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Αθήναις, τὴν 18 καὶ 28 Δεκεμβρίου 1899

Ἐτος 21^ο. — Αριθ. 52—53

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λίστεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Ιανουαρίου.

Ο γέρως τῶν λότου, ία τοῦ δροῦ δέον νὰ γράψει τὰς λότεις των εἰς διαγνώσματοι, παλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖο μετεις τοῖς φαντάσιοι, ταῖς περιήλατοις 20 φύλλα καὶ τιμάται φρ.

708. Δεξιγρίφος.

Ρήμα θριάμβου, ἀρνητικὸν καὶ πρόθεσιν, Καὶ πόλιν ἀπατικὴ αμέσως φανερώνεται.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μελέτη-Μελόρη

709. Στοιχειόδρυφος.

Πουλὶ είμαι, καὶ πουλὶ θε είμαι πάλι, «Αν μ' ἀλλάξῃς τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ κεφάλι.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ροΐέρου Γούσκαρδου

710. Αναγραμματισμός.

Εἰς σακάτης, δύσυχος

Καὶ σοῦ κινεῖ τὴ λύπη.

Μὴ βλέπεις διη σπάνια

Απὸ τὸ γεῦμα λείπει,

Α τῶν γραμμάτων μὰ φορά

Τοῦ μεταβάλλεις τὴ σειρά.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Κόκκινου Καπιτάλης

711. Πυραμίδες.

Οι σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσου Ἑλληνικὴν.

+ = Ὁρος.

+ = Αὐτοκράτωρ

+ = Χωρὸν τῆς Ἑλλάδος ἐνδοξον.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Νεού Αρχιμήδους

712. Απορία.

Πέντε ἄνθρωποι ἐπῆγαν εἰς μίαν συναναστρο-

φον καὶ ἐκέδισαν, παίσαντες αὐτοὶ μόνοι, ἀπὸ

δέκα δραχμῶν ἡ καθένας. Πῶς ἔγινεν αὐτό;

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ιωάννου Χ. Σολιάδου [Ε]

713—714. Μεταρροφώσεις.

1. —Ο Ἰππος δι' 8 μεταρροφ. νὰ γίνη Λέων.

2. —Ο Πέρρος δι' 8 μεταρροφ. Εστάλη ὑπὸ Δηρ. Βέσσηρη

715—718. Κεκρυμμένα δύναματα ζώων, μετα Μαγκιού Γράμματος.

1. Ο χρόνος πάντα δαμάσται.

2. Ρίζα πολλῶν κακῶν ἡ ἀράθεια.

3. Τὸ Θεόν φοδοῦ, σέβου τοὺς πρεσβύτερας.

4. Οι Λοκροὶ ως αἴτιοι τοῦ δευτέρου οφρού πολέμου θεωρούνται.

Τῷ ἀνταλλαγῇ δὲ ἐνὸς γράμματος ἐκάστου

τῶν κεκρυμμένων ζώων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε

τῶν αὐτῶν, σχημάτισαν ἄλλας τόσας λέξεις.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Τακειοῦ [ου] [Ε]

φυλαχθήτε ἀπὸ τὸ νερό ... αὐτὴ τῇ φορᾷ τὰ γράμματά μας
θὰ πνιγοῦν ... θὰ πλημμυρίσουν ... τὸ νερό ! τὸ νερό ! ! τὸ
νερό ! ! ! » Μὲ παραβαλίσατε καὶ μένα μὲ αὐτὰ τὰ ἀπάσια
προμαντεύματα, καὶ δὲν ἔξευρα πλέον τί νὰ κάμω, δὲν ἔξευρα
ποῦ νὰ φυλάξω καὶ πῶς νὰ προφυλάξω τὰς ἐπιστολάς σας,
τὰς ὁποίας ἡ Διάπλασις μοῦ εἶχε παραδώση κατὰ τὸ σύνθησ-

Καὶ ἔκαμψ αὐτὸν τὸν συλλογισμόν : Διὰ νὰ φωνάζουν τόσα στόματα, θὰ πῆρε διπά κάτι προαισθάνονται . Καθόλου παράξενον, δὲ ἔχθρὸς τῆς Κυριακῆς αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ είνε τὸ νερόν . Πρέπει λοιπὸν νὰ πάρωμεν τὰ μέτρα μας . Πρῶτα-πρῶτα ἔνας καλὸς μουσαράς, διὰ νὰ τυλιχθῇ ὁ σωρὸς τῶν ἐπιστολῶν, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον . 'Αλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ . Τώρα, μὲ τὴν ἐποχὴν τῶν ραγδαίων βροχῶν, εἰμπορεῖ νὰ γίνη καμμία πλημμύρα, καὶ ὁ σωρὸς τῶν ἐπιστολῶν νὰ παρασυρθῇ—ξέύρω κ' ἔγω ;— μαζὶ μὲ τὸν μουσαρᾶν ! Λοιπόν, τὰ μέτρα μας . "Οταν γίνεται πλημμύρα, πρῶτα πλημμυροῦν οἱ δρόμοι, ἐπειτα τὰ ὑπόγεια, ἐπειτα τὰ δεύτερα πατώματα, τὰ τρίτα, καὶ οὕτω καθεῖται . Μὲ ἄλλους λόγους τὸ ὑφηλότερον μέρος τῆς οικίας είνε καὶ τὸ ἀσφαλέστερον, καὶ ἐπομένως τὸ δωμάτιόν μου, τὸ διποίον,—καθὼς σᾶς εἴπα καὶ ἄλλοτε,—εὑρίσκεται εἰς τὴν σοφίταν, είνε τὸ καταλληλότερον μέρος διὰ νὰ φυλαχθοῦν αἱ ἐπιστολαὶ, —μὲ τὸν μουσαρᾶν πάντοτε, —μέχρι τῆς τελευταίας κρίσεως ἢ ... τῆς πρώτης πλημμύρας ! Φυλακοῦ ἔμεναν μὲν αἱ αἱρέσεις μου δὲν εἶχαν ἕτερον

Φαινεται δημως δι τι και οι συλλογισμοι μου οσν εινε επι-
τυχεστεροι από τα λογοπαίγνια μου, και έλογάριασα χωρις
τὸν ξενοδόχον. Εις αὐτὴν τὴν περίστασιν, ὁ ξενοδόχος, τὸν
ὅποιον δὲν ἔλαθα ὑπ' ὅψει μου, ήσχα δύο πράγματα: Ιον' μίξ
ραγδαία, ραγδαιοτάτη βροχή. Ένον τὰ ιδικά σας κακομελετή-
ματα, χωρις τὰ ὅποια δὲν θὰ ἐπαθαίναμεν τίποτε, διότι ἔγώ...
Δὲν θὰ ἐλάμβανα τόσα προφύλακτικά μέτρα.

Μὰ τί βροχή, ἀγαπητοί μου! Μοναδικὴ εἰς τὴν μετεωρολογικὴν ιστορίαν τῶν Ἀθηνῶν! Νά σας εἰπῶ δὲ τι ἔπειτα μὲν ἐτὸν λόγοι μεταξύ; πάλιν δὲν σχετικά λέγω τίποτε. Μόνον ἐπὶ Νῆσοι εἰμιπορεῖ νὰ ἔβρεχεν ἔτσι. Φυντασθήτε, δὲ τι εἰς τὴν δύναμιν τῆς βροχῆς αὐτῆς, ἡ στέγη δὲν ἡμιπόρεται νάντισταθῇ, ἔσπασεν εἰς ἓνα μέρος, καὶ τὸ νερὸν ὅρχισε νὰ πίπτῃ μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἐμεῖς δέλοι ἡμετα κάτω. Ἐδέπαμεν τὴν φοβερὰν βρο
χὴν καὶ ἐσυλλογιζόμεθα μὲν φρίκην τὸ κακόν, τὸ δόπιον ἡμ-
ποροῦσεν νὰ γίνη, ἀν ἐπλημμυροῦσαν καὶ πάλιν οἱ ποταμοί,
εἰς τὰ παριλίσσεται, εἰς τὴν Βάθειαν, εἰς τὸ Φάληρον, εἰς
τὰ Καρύντια . . . Καὶ ὅμως τὸ κακὸν ἡτο πολὺ πλησίον μας,
ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας ! ..

— Φιντάσου νὰ πλημμυρόῃ καὶ τὸ σπίτι μας καὶ νὰ πάνε τὰ γράμματα τῆς Κυριακῆς, εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἡ ὅποια ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν κακήν συνήθειαν νὰ κακομελεῖται.

— "Α μᾶτα ! είπεν ή Μάρθα για νά γίνη πλημμύρα κ' ἐδῶ και νά φθάσῃ ἡώς την κάμαρα του Ἀνανία, πρέπει νά χαλάσῃ ή Αθήνα. Και ἐπειδὴ είμεθα σίγουροι πώς αὐτὸ δὲν είμπορει νά γίνη. . . .

Δέν ἐπρόθυσες νάποτελειώσῃ τὴν φρᾶσσην της, διότι μία παχεῖα σταγῶν ἔπεσεν ἀπὸ τὴν ὁροφὴν Ισα - Ισα ἐπάνω 'ετῇ μέρι της.

— Μπᾶ !
Καὶ τὴν πρώτην σταγόνα διεδέγθησαν ἄλλαι, καὶ ἡ τραπέ-

Ζαρία μας θέρχεται νὰ κάμηνη ερά, ὅπως τὰ μάτια του
Παπαγύχου.

— Μὰ τί εἶνε αὐτό; . . . Μήπως ἔμεινεν ἐπάνω κανένα πρ
παράθυρο ἀνοικτὸν καὶ μπαίνει ἡ βροχή; Πῶς γίνεται, οὐ;

ού τα έχλισαμε όλα μὲ προσοχή; . . .
 Καὶ ἐτρέξαμεν ἐπάνω... Ναι, όλα τὰ παράθυρα κλειστά...
 ἔκτὸς ἔχεινου, τὸ δόποιον ἥνοιεῖν ἡ βροχὴ εἰς τὴν στέγην τοῦ
 δωματίου μου, πρὸς ίδιαν της χρῆσιν... Τὸ δωμάτιόν μου
 καταρράκτης, λίμνη, ποταμός. . .

Kai ti θελετε τώρα νά σας πρωτοπεριγράψω; Τὰ ὁδο-

ζητήσῃ μόνον του τὰ ἄλλα δύο χαρίσματα. — Ἡ Γ' ρ υ-
ι ο ἀρ α, ἡ ὁποία, ὡς χριστιανή, δὲν πιστεύει εἰς τὸ πε-
ρωμένον, οὔτε εἶνε μοιρολάτρις, «ἀφίνει εἰς τὴν κρατιὰν
εἴρα τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ νὰ χαρίσῃ εἰς τὸ παιδάκι αὐτὸ-
τι ἀπαιτεῖται διὰ νὰ γίνη καλὸς χριστιανός, ἐνάρετος πο-
μίτης καὶ φιλόστοργος υἱός.» — Τὸ Μ π ο υ μ π ο υ ν ι-
μ ἐ ν ο Μ υ α λ δ δὲν ἥξεύρει καὶ αὐτὸ τί χαρίσματα ἔ-
ει· πῶς λοιπὸν θέλετε νὰ χαρίσῃ πρᾶγμα ποῦ δὲν ἔχει;
Αν δμως ἥξευρε τί ἔχει, θὰ ἔχαρικεν αὐτὰ που ἔχει, εἰδεμή
θὰ ἐπεκαλεῖτο ἔνα Ἀλλον, νὰ του χαρίσῃ τρία ἐκ τῶν ί-
κιών του, διότι Αὐτὸς ἔχει πολλά.» Τὰ ίδια τῆς Γ ρ υ ν-
ρ α σ, ἀλλὰ μὲ ἀλλας λέξεις. — Ἡ Τ α ὅ γέ τη δ-
ως θὰ ἕριν τὸ βρέφος νὰ γίνη 14 ἑτδν, καὶ τότε, ἀναλό-
ως τοῦ χαρακτῆρος που
ὰ εἶχε, θά του ἔδιδε τὰ
ρία χαρίσματα, τὰ ὅποια
ά του ἔχεισκοντο. (Μά
αλά· ἡ Μοῖρα δὲν εἶνε
έότης; καὶ ὡς θεότης δὲν
μποροῦσεν ἐκ τῶν προτέ-
ων νὰ γνωρίζῃ τὸν χαρα-
κτῆρα τοῦ βρέφους, ἡ καὶ
ά τον δημιουργήσῃ μὲ τὰ
έργα της;) Ο

αρίστα της ;) — Ο-
οίως δέ Τριχυμίώ-
ης Μαλέας θά κά-
ινε τὸ παιδί νὰ μεγαλώ-
γῃ; Ἐλλὰ διὰ νὰ εἴπῃ μό-
ο του: «Θεέ μου! γνω-
κεις τὸ ώφελιμώτερον.

λός μου ὁ, τι σου ἀρέσει
σον σου ἀρέσει καὶ ὅταν
οὐ ἀρέσῃ; » "Ετοί, λέγει,
ἀ εἴησαι καὶ ἀπὸ τὸν
ὅπον... (Μόνον αὐτός;
μείς ποῦ δὲν θὰ εἰχαμεν
Ενάτην Κυριακήν, σχι;)

— Τὸ Πῶς - με - λέ-
ε, θὰ ἄφινε καὶ αὐτὸ τὸ
πρέφος νὰ μεγαλώσῃ, διὰ
ὰ ἐκλέξῃ μόνον του τὰ
ρία χαρίσματα, καὶ προσ-
έτει : «Ἐν ἀπὸ αὐτὰ βε-

αίων θά είνε . . . θά με
νόντησες!» «Όχι, δχι, Πώς
με - λένε! είμαι λι-
γάκιας κουτός. — ΟΤέ τιξ
ης 'Αχαϊας, αν ήτο
Καλὴ Μοῖρα, οὔτε βρέφος,
οὔτε τίποτε, ἀλλὰ «θά εί-

ώντας, αλλά είναι σε
ώπιτικεν δλούσ τούς καλούς μας φίλους νὰ ψηφίσουν τὴν αὐ-
θησιν τῆς Διαπλάσεως·» τώρα πειά; ... — Τέλος ὁ Ἄγ-
γιος υπρόλογος ωτατος ἐπιφυλάσσεται νὰ λάβῃ τὸν
διαιρισμόν του, καὶ μας συνιστᾷ ὀλίγην ὑπομονὴν ὡς νάπαντήσῃ.
Πολὺ καλός πειραιώνας!

Είνε τώρα καμμιά δεκαριά άλλοι, εί ποιοί, ως ένγοησα-
μεν ἀπὸ ἄκρες - μέσεις, φαίνονται φειδωλοί εἰς χα-
ρίσματα. Δυστυχῶς δόμως τὰ γράμματά των είνε τόσον κα-
κομεταχειρισμένα, ώστε δὲν είνε δυνατόν νὰ παραχολουθήσῃ
κανεὶς τὸν είρμον τῆς δικαιολογίας των. Αὐτὸί εἰμποροῦν βέ-
βαια νάνακράουν μετά τοῦ ποιητοῦ:

Tōr δηγηλῶν μου ἵδεων ἔκπονηε τὸ τῆμα
... ἀπὸ τῆς βροχῆν !
Ἐρχόμεθα λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὸν Β' Σωφρόν, ὁ ὅποιος εἶνε
τὸ
Θερ
τοικ
ἐπι

σίτου· (καὶ διατὶ ὅγι τοῦ Ἀνδρία; μ' εὐρίσκετε ἀντικείμενον, δεσποινές;) — Ή Πλῆρης οἱ φάντασται Σελήνη, πεντώσας τὸ πεταῖται κατά θάλατταν, έχαριζες πνευματώδης, διάποιον ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω, θὰ ἔκτιμης πολὺ καλὰ τὴν τῶν τριῶν μου χαρισμάτων, καὶ δὲν θὰ διστάσῃς νά μου της τὸ πρῶτον βραβεῖον.» Ἄλλα, μά σου ἔχει ἔνα τρόπον νὰ ονεύεται αὐτή ή ἔξυπνοτάτη Πλήρης οἱ φάντασται Σελήνη! .. — Τὸ Χρυσόφαρο θὰ ἔχαριζεν: Εὔχινησίαν ησίς, η τουλάχιστον κλόσιον σοφίαν ἐλέφαντος η λάχιστον Σολομῶντος δύναμιν λέαντος, η τουλάχιστον ιταλιανοῦ. «Λέγω δὲ πάντοτε πρὸ τῶν ἀνθρώπων τουχίστον, διότι, καθὼς φαίνεται, τὰ ζῷα εἰνε ἀνθρώπεια τοῦ ρώπου, καὶ ἀπόδειξις ὅτι αἱ συγκρίσεις τῶν μεγάλων προημάτων πάντοτε γίνονται μὲν ζῷα.» Μᾶ καὶ τῶν μεγάλων πτιωμάτων, Χρυσόφαρό μου, καὶ αὐτὸς πολὺ συγχόρει .. «Ἄς εἶνε τὸ βέβαιον εἶνε, διότι καὶ τὰ ζῷα ἔχουν τὰ τερήματά των καί, ως πλάσματα τοῦ Θεοῦ, εἶνε καὶ αὐτα

ἀξιαγάπητα, τόσον ὥστε δὲν πιστεύω γὰρ ἐπιλήξη καὶ οὐκ ή Καλὴ ή Καρδιὰ μὲ τὸ τρίτον τῆς χάρισμα: οὐκέτι το κάμω, λέγει, νάγαπᾶ καὶ νὰ περιποῆται τὰ ζώα, οὐδὲν δὲν ὑπάρχει ἄλλο πρᾶγμα, ωύτε ἀγαθώτερον, οὔτε διαδιατικώτερον.» Καὶ η συνέχεια τῆς ἐπιστολῆς της μαρτιῖ, διτ: ή Καλὴ ή Καρδιὰ εἰς τὸ γνωρίζει αὐτὸν ἐξ ιδίας ρας. — Ή Ελληνική Δόξα απάντη: Νάγαπᾶ

Θεόν, να σέβεται τούς γονεῖς καὶ μεγαλητέρους του, να μαίνη τὴν καρδίαν του ἀγνή φιλοπατρία, ὡστε νὰ είνε ἔ-
μον νάποδάνη ὑπὲρ Πατρίδος — 'Ο Φίγ - Μοσ - Λη;
μονήν, ὑπομονήν καὶ δραστηριότητα' (ὁλιγαρκέστατος αὐ-

τὸς ὁ φίλος μας, διότι ὑπάρχουν καὶ χαρίσματα, τὰ δύοτα ἔκμηδενέουν καὶ τὰ τρία αὐτά τὸ Χρυσόφαρον μάλιστα θὰ ἔλεγεν, διότι δὲν χρειάζεται νὰ γίνη κανεὶς Μοῖρα διὰ νὰ κάμηρη ἐνα ἄνθρωπον ἡμίονον, δῆν καὶ καστορα. — Ο Μακρολέσλεκτς, ὁ Φιλοσοφὸς καὶ διάλογος Λίθος, ὁ Κόμης Μόντε Χριστός, ὁ Νεφελώντος οὐρανὸς, ὁ Πεινασμένος Λύκος, ὁ Ναυτικὸς τὸ πατέρας, καὶ ἄλλοι, θά του ἔχαριζαν τὰς τρεῖς ἀδελφάς μου, δηλαδή: Πίστιν, Ἐλπίδα καὶ Ἀγάπην, (ναὶ, ἀγαπητοὶ μου) μὰ ἔγω δέν τας δίδω!) — Τὸ Σκαρφιθάνιον δάκτυλον νὰ εἰμπορῇ νὰ ἔκτελῃ πᾶσαν του ἐπιθυμίαν! (ἀ, μὲντο τὸ θῆβα κ' ἔγω!) — Ή Πηνελόπη Μοσκοφίδης: να τους ζήσουν οι γονεῖς ως νὰ μεγαλώσῃ καὶ νάποκαταστάθῃ νά τους ἔκπαιδευσουν οι γονεῖς του δύως ἀρμόδεις νὰ γίνη τὸ στήριγμα τῶν γονέων του (μᾶς ἔκχεις κ' ἔκλαυσαμεν τὸ γράμμα σου, ἀγαπητὴ Πηνελόπη Μοσκοφίδης, φαντάσου, δώδεκα κ' ἔγω δεκατρίξ ὅρφανα μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι!) — Ο Ταρταρίνος τῆς Ταρασκονής: νάποκηση δλα μαζί τὰ προτερήματα, (μέγα βάρος αὐτό!) νὰ ἥμπορῃ νὰ τα μεταχειρισθῇ καλῶς, (δύσκολον πράγματι,) καὶ κατόπι νὰ γίνη καὶ αὐτὸ Μοῖρα καὶ νὰ μοιράζῃ χαρίσματα. — Ή Εύαγγελία Χατζηκολάκου: φιλοπατρίαν, φιλαλήθειαν, εὐσπλαγχνίαν. — Ή Καρδίαν πέτραν: ψυχὴν μεγαλόφρονα, αἰσθήματα ὑψηλά, χαρακτήρα εὐγενή.

Νομίζω ὅμως, διότι εἶναι καιρὸς νὰ πάνη αὐτὴ ἡ ἀπαριθμητική, ἡ ὅποια ἡρχισε νὰ γίνεται κουραστική. "Ἔχει ἀκόμη πλῆθος ἐπιστολῶν αὐτὸς ὁ σωρός. Ἄλλα τὰ χαρίσματα, τὰ δύοτα χαρίζουν καὶ εἰς ἐπόμενο, εἶναι περίπου δύοια μὲ τὰ ἄνωτέρω, — χαρίσματα ώρατα, σοφερά, πολύτιμα, ἀξέπανα, ἄλλα... πολλάκις ἔως τώρα δοθέντα. Θέναφέρω λοιπὸν εδῶ μόνον ἔκεινους, οἱ δύοτα ἔγραφαν τὰς ώραιστέρας ἐπιστολάς, χωρὶς νὰ καταγράψω καὶ τὰ χαρίσματά των. Καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ ἔχεις: Ἀπότομος Ἀκτή, Καραγιάδης, Γλυκεῖς Καρδία, Ναυαῖκα, Τρυποκάρυδο, Ἀπόγονος του Νέστορος, Ἀνθίνος Στέφανος, Ἀπότομος Βράχος, Δημ. Π. Πικιώνης, Κυρκίτσουσα Θάλασσα, Τάνταλος, Τριχέραλος Υδρα, Ἐνδοξός Σαλαμίς, Χρυσορόδας Παντωλός, Ἐρυθρὰ Θάλασσα, Μέλας Διάβολος, Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου, Εωθινὸν Ἀστρον, Μιμόζα, Ἀνθος τῆς Ἀνατολῆς, Κωνστ. Ν. Γαζετόπουλος, Πλοίαρχος Λάν Γκύ, Φιλέρημον Ιον, Πειασμένος Καρχαρίας, Φλοίσβος του Εὔξεινου, Νοικοκυρούλα, ἈσπρηΓάτα, Χειμωνιάτικη Λιοκάδα, Ἀνεμώνη, Παραλία, διά να το διακρίνη. Θέλησιν ισχυράν, διά να το ἔκτελη! (λίγα λόγια καὶ δεμένα, ποῦ λέει ὁ λόγος.) — Ο Τυδεύς: Φρόνησιν, εὐγένειαν, γενναιότητα, μὲ τὸ ἔχεις σχόλιον: «Τὰ ίδια θὰ ἔχαριζα καὶ ἀν τὸ βρέφος μου ἥτο κορίτσι, διότι καὶ τὰ κορίτσια πρέπει νὰ εἶναι γενναῖα. » Οχι σὰν τὴν ἀδελφή μου, ποῦ ἄμας ξυπνήσῃ τὴν λασσα του Μεσολογγίου, Ιόνιον Πέλαγος, Ροδοφωτισμένη

Τὸ γνωρίζεις αὐτὸ ἔξιδια πείρας.

Θὰ του ἔχαριζεν εὐκινησίαν γαλῆς η τουλάχιστον κλάσιμη..

— Ή Καλὴ Ορεξίς: Ωραιότητα, Πλούτον, Σοφίαν. Καὶ προσθέτει τὰ ἔχεις ὁμίμητα: «Καὶ τὰ τρία δύμως δχι εἰς μέγαν βαθμόν. Δὲν θέλω δηλαδὴ νὰ γίνη "Ἀδωνίς, διότι τότε μόνον τὴν ώραιότητα θὰ προσέχῃ», (μπά! καὶ γιατί;) «δὲν θέλω νὰ γίνη Κροῖσος, διότι τότε θὰ εἶναι δοῦλος τοῦ πλούτου του, οὗτε νάποκηση τὸσην σοφίαν, ὥστε νὰ γίνη κανένας γέρος κακοτράχαλος, στυγνός, μὲ μαῦρα ματογυάλια, σκυμμένος αἰώνιως εἰς τὰ βιβλία του. Πᾶν μέτριον ἀρίστον.» Καὶ σοφὸν τὸ σαρές, Καλὴ δρεσίς. Θά του παρατηρήσω δύμως, διότι τὸ βρέφος εἰμπερίει νὰ γίνη σοφός, χωρὶς νὰ γίνη καὶ ἀντικαθητικός, διότι δύπως ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ μαῦρα ματογυάλια πεῦ δέν εἶναι διόλου σοφοί, οὕτω ὑπάρχουν καὶ σοφοὶ χωρὶς μαῦρα ματογυάλια!

— Ο Ζαφερός Μεσσίας: Ἀγάπην πρὸς τὸ κυρούλα, ἈσπρηΓάτα, Χειμωνιάτικη Λιοκάδα, Ἀνεμώνη, Παραλία, διά να το διακρίνη. Θέλησιν ισχυράν, διά να το ἔκτελη! (λίγα λόγια καὶ δεμένα, ποῦ λέει ὁ λόγος.) — Ο Τυδεύς: Φρόνησιν, εὐγένειαν, γενναιότητα, μὲ τὸ ἔχεις σχόλιον: «Τὰ ίδια θὰ ἔχαριζα καὶ ἀν τὸ βρέφος μου ἥτο κορίτσι, διότι καὶ τὰ κορίτσια πρέπει νὰ εἶναι γενναῖα. » Οχι σὰν τὴν ἀδελφή μου, ποῦ ἄμας ξυπνήσῃ τὴν λασσα του Μεσολογγίου, Ιόνιον Πέλαγος, Ροδοφωτισμένη

Δύσις, Ἀγίο Μαστέλλο, Μέλι τοῦ Υμητοῦ, Όσιων, Ποιητρία Σαπφώ, Χαριτωμένη Μουρίτσα, Μικρὸς Μηχανικός, Ἀμυδρὰ Λάμψις, Γεράσιμος Α. Λαζαραράτος, Ἀντοκράτειρα Εύδοκία, Ὁρέστης Προύσαλης, Ζηλωτής τῆς Διαπλάσεως, Ἀγριόγατος, Μιχαὴλ Παρασκάνης, Ἀπόστολος Ι. Μαρίνος, Ναυτοπούλα τῆς Αγδρου, Σοφὸς Πετασός, Μικρὸς Πιανίστας, Ἡρωϊκὸν Εἴρος, Μενεγεδένια, Βύσσας Ιον, Ἐλληνικὸν Αἴσθημα, Φασουλογέννητος, Νεφελώδης Οὐρανός, Νεαρὰ Φιλόσοφος, Διεπονίς Λήξη-Χούγκ-Τσάγκη, Μικρὰ Δεσποτίνις,

Δημήτριος Κ. Φιλέρης, Φλώρα Γ. Μαυρομάτη, Ὁρφεὺς Βεΐνογλου,

Κόρη τῆς Ελλάδος, Φαιδίμη, Βίγλα,

Κλεαρέτη Ε. Δίπλα, Θέραπαινής

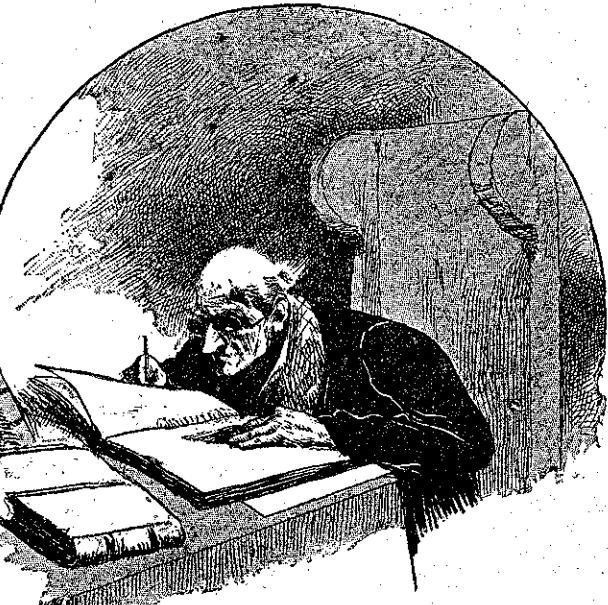
τῶν Μουσῶν, "Ολπίς ο Γριπεύς, Καπετάν Γιακουμῆς,

Τίτος, Ρόδον τῆς Αύγης, Πατραικὸς Κόλπος, "Αρατος,

Ηγεμονίς τῆς Σύρου, Φιλόπατρις Ιάζ,

Τριόπιτος Ἀπόλλων, Αεροναυτοπούλα καὶ... ἔνα

θαύμα! Σέλευκος ο Κεραυνός. Είναι ἡ μόνη σχεδὸν ἐπιστολή, ἀπὸ τὰς γραμμένας μὲ κόκκινο μελάνι, ἡ ὅποιας ἐμεινεν ὄπως ου σῶα καὶ ἐδιαβάσθη.

«Σχυμένος αἰώνιας εἰς τὰ βιβλία του.»

*

Τώρα ἔρχομεθα εἰς τὸν Γ' Σωρόν, τὸν σχετικῶς μικρότερον, ὁ ὅποιος ἀποτελεῖται δλφ καὶ ἀπὸ ἐμμέτρους ἀπαντήσεις.

Νά σας είπω τὴν ἀμαρτίαν μου, δέν μου ἥρεσαν αἱ πειραστέραι, μόνον καὶ μόνον, διότι ἡσαν ἔμμετροι. Το φωμὶ τὸ τρωγει κανεὶς δύως καὶ ἀν εἶνε, φθάνει νὰ πεινᾷ· ἡ κρέμα ὅμως η πρέπει νὰ εἶναι κρέμα η νὰ λείπῃ. Αὐτῆς τῆς γνώμης είμαι ἐν γένει! διὰ τὰ ἔμμετρα. Γράφει κανεὶς στίχους, δταν εἰμπορῇ γὰ ἔκφραση τὴν ιδέαν του καλλίτερα η εἰς τὸ πεζόν. Ἀλλὰ νὰ γράφῃ στίχους, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη καὶ χωρὶς νὰ εἰμπορῇ, ὅμοιαζει μ' ἔκεινον, ὁ ὅποιος θὰ ἔπερνεν ἄμαξ: διὰ νάνελθη τὸ μονοπάτι του βουνού.

Ἐν τούτοις καὶ ἀπὸ τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν σωρὸν δρεῖται, εἶτα τὸ πρώτον τὴν ἀπάντησην τοῦ 'Αστέρος τοῦ Βέγα, η ὅποια εἶναι ἡ καλλίτερα, δευτέρον τὴν ἀπάντησην τοῦ Κεραυνού, καὶ κατόπι τῶν ἔχεις κατὰ σειράν: Ἰτέας, Λοξίου, Ατραβούριου Ρόδου, Βασιλέως τοῦ Κατέργου, Μαρίνου Σιγούρου καὶ Ιωάννου Γ. Μπούμπουλη.

Ἐν πιτρέπει νά σας προενήσω τὴν ιδίαν εὐχαριστησίαν. "Ἐπειτα ἔρχονται καὶ ἀρκεταὶ ἐπιστολαὶ, αἱ ὅποιαι, καθὼς θὰ ιδῆτε, ἔχουν μεγαλήτερα δικαιώματα.

«Οταν ἔγεννησεν ἡ μητέρα μου τὴν μικρήν μου ἀδελφούλαν, ἡ γιαγιά μου ἔλαβεν ἀφορμήν νά μου διηγήθῃ περὶ τῆς Μοῖρας, η ὅποια ἔρχεται τὴν τρίτην ήμέραν ἀπὸ τῆς γεν-

"Αν ἡταν νὰ μοιράνω παιδὶ ἀρσενικό, Καρδιάθα του ἔχαριζα, μὰ καὶ πολὺ μιαλό,

Καὶ λίγη εύτυχα.. Γιατί τὴ δικτυχία Πρέπει νὰ δοκιμάσῃ καθένας τ' ετὴν καρδιά,

Νὰ συμπονῇ τοὺς ἄλλους, δταν πολὺ ὑποφέρουν, Γιατί ἡ καρδιὲς λυποῦνται, τὸν πόνο σὰν ἡξέρουν.

Καὶ μὲ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἀπάντησιν, ἡ ὅποια μᾶς χρησιμεύει τρόπον τινὰ ὡς γέφυρα, μεταβαίνομεν εἰς τὸν Δ' Σωρόν,

Ἐδῶ ὡς επιπλεόντον αἱ ἀπαντήσεις είναι πρὸ τὸ ς τυπο. Δὲν ὄμοιαζουν ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην, καὶ ἀν κάποτε δρομάζουν εἰς τὴν ιδέαν, διαφέρουν ὅμως πολὺ εἰς τὴν διατύπωσιν. Θὰ εὑρωμεν καὶ ἐδῶ ἐπιστολάς, αἱ ὅποιαι θά μας λέγουν τὰ ίδια τοῦ Β' Σωροῦ, ἄλλα ἄλλα εἰναι τάξιν καὶ ταχινάς καὶ λαχανικά ταχινάς, (δύσκολον πράγματι,) καὶ κατόπι νὰ μεταβαίνουμεν εἰς τὸν Γ' Σωρόν, ἄλλα καὶ λαχανικά ταχινάς, (δύσκολον πράγματι,) καὶ παράδοξοι αἱ ἀπαντήσεις. Τέλος πάγιων αὐτῶν είναι ἐν τῷ συνόλῳ δὲν μόνον διότις οι πάντες είναι ἀποτελέστερος σωρός, λυποῦνται δὲ μόνον διότις ἡ πλημμύρα τὸν ἔκαμε καπώς μη κρόνον, — ἄν καὶ δὲν ὑπάρχῃ πολὺς φόδος νὰ ὑπῆρχον καὶ ἄλλα ἔξαιρετικά γράμματα καὶ νὰ κατεστράψουν, διότι, καθὼς παρετηρήθη ἄλλοτε, η μανία τῶν στοιχείων φείδεται παραδέξως τῶν καλῶν.

Μεταξὺ ἑκαίνων, αἱ ὅποιαι λέγουν τὰ ίδια μὲ τοὺς προηγουμένους, ἄλλα μὲ ὠραιότατ

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΕΤΡΑ ΚΑΙ ΛΙΘΑΡΙ

Μιά διαμαντόπετρα χαμένη
Σ' έρημο δρόμο ήταν πεσμένη.
Μά κατά τύχη της καλή,
Τηγ βλέπει ένδεικ μπόρου μάτι...
Καὶ εἰς τῆς Χώρας τὸ Παλάτι
Τρέχει, τὴν ἀκριβοπούλει,
Καὶ στὸ χρυσόφι βουτημένη
Στολίζει ἔως τώρα ἡ χαμένη
Τὸ στέμμα τὸ βασιλικό!..

* * *

Τοῦ δρόμου ἑκείνου ἔνα λιθάρι
Τῆς διαμαντόπετρας τῇ χάρῃ
Ζηλεύοντας, περαστικό
Σάν εἶδε ἔναν πτωχὸ χωριάτη,
Τοῦ λέει : «—Καλὲ μου διαδάτη,
Πάρε με, σὲ παρακαλῶ,
Εἰς τὸ ἀμάξι σου!.. Δὲν ξέρω
Ἀν ἦν δίκιο νὰ ὑποφέρω
Καὶ νὰ μὴ βλέπω ἔνα καλό...
Στοὺς πέντε δρόμους πεταμένο,
Εἰς τὸ χαλάζι ἐκτεθεμένο
Καὶ στοῦ χειμῶνος τῇ βροχῇ.
Ἐνῷ, ὃς προχθές, ἡ ἀδελφὴ μου
— Ή Διαμαντόπετρα—μαζὶ μου,
Ποῦ ἔλος βίον δυστυχῆ,
Πέτρα παρόμοια σὰν κ' ἐμένα,
Λαυροστολίζει δλούνα
Τοῦ Βασιλείᾳ τὴν κεφαλή!..
Ἐλα λοιπόν! καὶ σὺ ἀν με φέρης
Στὴν Πολιτεία... ποῦ το ξέρεις
Τὶ γράφει ἡ Τύχη μου ἡ καλή!»

* * *

Τοῦ κάνει δ χωρικὸς τῇ χάρῃ
Καὶ εἰς τάμαξι τὸ λιθάρι
Τὸ παίρνει, ἐνῷ μ' ἀληθινὴ
Ὑπερηφάνεια αὐτὸ νομίζει,
«Οτι στὸν κόσμο κ & τι ἀξίει
Καὶ κάτι τέλος θὰ γενῆ.
Καὶ πράγματι δπως ἐξιπάσθη
Καὶ τι στὸν κόσμον ἔχρειάσθη...
— Δὲν λέμε δχι! ἀλλὰ τι;
— Μετὰ τὸ τόσο του καμάρι...
Τοῦ λιθοστρώτου ἔνα λιθάρι
Ἐγινε, δ κόσμος ποῦ πατεῖ!..

(Μύθος Κριλώφ) I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἵδε σελ. 409.)

Ηκούσθη μία φοβερὰ καὶ ἐπώδυνος χραυγὴ ... ἔπειτα τίποτε.

Ο κύριος Μπρόουν ἀπέδωκε τὴν ὑστάτην πνοὴν καὶ ἐτελείωσε τὸ ἔντιμον στάδιον του, φεῦ! εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του!

Εἶνε περιττὸν νάσας εἶπω, ὅτι οἱ λησταὶ εἶχον ἀνασκαλεύση τὰ θυλάκια τοῦ θύματός των μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἐπιμελείας, καὶ, κατὰ τὴν συμφωνίαν, ἔκρατησαν μὲν δσα χρήματα εὑρον, ἀπέδωκαν δὲ ἐντίμως εἰς τὸν Ρενώ τὰ ἔγγραφα, τῶν ὅπιον ἥγνόουν τὴν ἀξίαν.

Ο κακούργος ἔβιάζετο τώρα νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τοὺς γκουερίλιερους¹ συνε-

βούλευσεν δθεν τὸν πρώην ὑπηρέτην του νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Μεδιάνον, καὶ αὐτὸς προσεποιήθη ὅτι θὰ ἐγκολούθει τὸν δρόμον του.

Καὶ ὅδον δμως ἐσκέφθη, δτι δὲν ἐπρεπε νάφιση δπίσω του συνένοχον, γγωρίζοντα δσα ἔγγωριζεν ἥδη δ Παῦλος, καὶ ἀπεφάσισε νάπαλλοσθῆ καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸ ταχύτερον.

Εὔρεν εὐκόλως ἔνα σταθμόν, ἔκει κάπου πλησίον, διότι ἰσχυρὸν στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα κατεῖχε τὴν χώραν.

Παρουσιάσθη πρὸ τοῦ διοικούντος ἀξιωματικοῦ, καὶ ἐπλασε μίαν ιστορίαν ἀρκετὰ ὁμοιαλήπη διὰ τὴν ταραχῶδη ἔκεινην ἐποχήν.

Ο συνταξιδιώτης του Μπρόουν καὶ αὐτὸς, —διηγήθη, — εἶχον προσθήθη εἰς τὴν Σιέρραν Γκουάρραν ὑπὸ στήφους γκουερίλιερων, καὶ μόνος αὐτὸς κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγγωριζε τὰ ισπανικά, ἔμαθεν ἀπὸ τὰς συνομιλίας τῶν ληστανταρτῶν, δτι ἐσκόπευον νὰ μεταβῶσιν εἰς Μεδιάνον, καὶ ἐκείθεν, συνενούμενοι μὲ μίαν ἄλλην γκουερίλλαν, νὰ προσβάλουν τὸ γαλλικὸν ἀπόσπασμα.

Ο ἀξιωματικός το ἐπίστευσε καὶ ἐσπευσε μετὰ τῶν ἀνδρῶν του εἰς Μεδιάνον, δπου πράγματι εὗρε τὴν γκουε-

ριμόνος, μακάριος, ἐξηχολούθησε τὸ ταξιδίδιόν του. Οὐδὲν ἀξιομηνόντος ἐπεισόδιον τῷ συνέδητον καθῆται, δόδον μόνον τοῦ διεσπεύσαντος.

Εστείλεν εἰς ὅλους προσκλήσεις δι' ἓνα χορὸν μετημφιεσμένων, καὶ ἔκαμε μεγάλας ἑτοιμασίας διὰ τὴν ἑορτὴν αὐτῆτα, μετεμόρφωθη καὶ προσέλαβεν, δσον τελείτερον ἡμέρας, τὸ ἔξωτερικὸν τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμών. Καὶ ὅπε τὴν μορφὴν καὶ τὸ δνομα τούτου, ἐπέστρεψεν εἰς Γαλλίαν.

Κατεῖχεν ὅλα τὰ ἔγγραφα του μαρκήσιου, ἔγγωριζε σχεδόν δλας τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς του, καὶ ἀπέδιδε τὴν ἔλλειψιν τῆς μύτης του εἰς τὴν κατατροφήν, τῆς δποίας δ ἀδελφὸς τοῦ πρώην κυρίου του ὑπῆρξε θύμα.

Αλήθεια, ὑπῆρχον μερικοὶ ἀξιωματικοί, οἱ δποίοι θὰ ἡσαν ἵσως εἰς θέσιν νάποκαλύψουν τὴν ἀπάτην. Ἀλλὰ ποῦ! αὐτοὶ εὑρίσκοντο εἰς τὴν Ισπανίαν, καὶ καθὼς ἐπήγαναν τὰ πράγματα, δὲν ὑπῆρχε φόδος νὰ ἐπιστρέψουν πιοτέ!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

ΟΠΟΥ Ο ΘΕΥΔΟΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΝΟΑΡΜΩΝ ΠΡΟΒΕΝΕΙ ΜΕΓΙΣΤΗΝ ΕΚΠΑΗΕΙΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΕΚΑΗΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ

Από τινος ἥδη χρόνου, δ Ρενώ ἐνέμετο τὴν περιουσίαν, τὴν ἀποκτηθεῖσαν διὰ σειρᾶς ἀτιμιῶν καὶ ἐγκλημάτων.

Μόλις ἐγκατεστάθη ἐν Παρισίοις ὡς μαρκήσιος Νοαρμών, ἐσπευσε νὰ ὑποδάλη τὴν παρίτησιν του ἀπὸ ἀξιωματικὸς τοῦ Ναπολέοντος, καὶ νὰ καταταχῇ εἰς τὸ κόμμα τῶν ἀδιαλλάκτων βασιλοφρόνων.

Τὸ πρόστειον τοῦ ἀγίου Γερμανοῦ, — ἡ ἀριστοκρατία τῶν Παρισίων, — ἐδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας τὸν ἀπόγονον τῆς ἀρχαίας οικογενείας τῶν Νοαρμών, ητις ὑπέστη τὸσους διωγμούς καὶ τόσας συμφοράς.

Ο ἀπατεών εἶχε διηγήθη τωόντι, δπως τὸν ἐσύμφερε, τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ρογήρου, καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ιππότου Σαίν Ροκαγύτεν καὶ τοῦ φίλου του Πελούαζου. "Αμα ἔφθασεν, ἔκαμε πολλὰς ἐπισκέψεις καὶ ἐφρόντισε, νὰ καλλιεργήσῃ δλας τὰς σχέσεις, τὰς δποίας ἔκρινεν ἀναγκαῖας.

Τύφεις συνειδήσεως δὲν εἶχεν ὁ ἀθλίος, καὶ ἔτη εὐτυχίας, χωρὶς νὰ ἐνθυμήσαι διόλου τὸ παρελθόν.

Προσεκλήσει πάντοτε εἰς τὰς συναντορφάς τοῦ καλοῦ κόσμου, καὶ ὅταν η θέσις του τῷ ἔφανη ἀρκετὰ ἐησφα-

λισμένη, ἀπεφάσισε νὰ δέχεται καὶ αὐτὸς εἰς τὸ μέγαρόν του τοὺς νέους του φίλους.

Εστείλεν εἰς ὅλους προσκλήσεις δι' ἓνα χορὸν μετημφιεσμένων, καὶ ἔκαμε μεγάλας ἑτοιμασίας διὰ τὴν ἑορτὴν αὐτῆτα, μετεμόρφωθη καὶ προσέλαβεν, δσον τελείτερον ἡμέρας, τὸ ἔξωτερικὸν τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμών. Καὶ ὅπε τὴν μορφὴν καὶ τὸ δνομα τούτου, ἐπέστρεψεν εἰς Γαλλίαν.

Η εἰδήσης ἔκαμε μεγάλον κρότον ἀνὰ τὸ ἀριστοκρατικὸν πρόστειον, καὶ δ ὑφοδομαρχήσιος ἔλαβε πλήθος αἰτήσεων ἀπὸ ἀνθρώπους, τοὺς δποίους μόνον κατ' ὄνομα ἐγνώριζε. Δὲν ἡρήθη νά τους προσκαλέσῃ μόνον, διὰ νὰ δώσῃ περισσότεραν βαρύτητα εἰς τὴν ἐσπερίδα του, προσεποιήθη ὅτι δυσκολεύεται, καὶ δὲν ἐνέδωκεν, εἰμὴ κατόπι παρακλήσεων πολλῶν.

Τὰ πάντα ἔθαινον κατ' εὐχήν.

Ο δοῦξ Δελαρδές Τρομπέτ, εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων ἡγετῶν τοῦ βασιλικοῦ κόμματος, τὸν δποίον δ Ρενώ προσεκάλεσεν αὐτοπροσώπως, ἐδήλωσεν παρευρίσκετο.

Εἰς τὸ μέγαρον τῶν Νοαρμών λεγών ἐργατῶν εἰργάζοντο νύκτα καὶ ἡμέραν, διὰ νὰ ἐξωραΐσουν τὰς αἰθούσας διὰ τὸν χορόν, περὶ τοῦ δποίου ἥδη δλος δ κόσμος διηλίτη.

Ο Ρενώ ἐξέλεξεν ἐνδυμασίαν Ερμοῦ, διότι διότι πόσιον τότε τῆς μόδας αἱ μυθολογικαὶ μεταμφιέσεις.

Τὸ πλήθος ἐπλημμύρει τὰς αἰθούσας. Ο οἰκοδεσπότης, — δ μόνος, δ δποίος δὲν ἐφόρει προσωπίδα, — ἔτρεχε δεξῆ καὶ ἀριστερᾶ, διὰ νὰ ὑποδέχεται καὶ νὰ περιποιήσαι τοὺς εὐγενεῖς τοὺς προσκεκλημένους, οἱ περισσότεροι τῶν δποίων ἐφερον ἐνδυμασίας πλουσιωτάτας.

Αλλ' ἔξαφα τὸ πρόσωπον τοῦ πρώην Επιστάτου δεῖταις μεγάλην δυσαρέσκειαν. Μεταξὺ τῶν λαμπρῶν τούτων ἐνδυμασιῶν, παρετήρησε καὶ μερικάς, αἱ δποίαι, καθὼς ἐφόρενται, ἀπέτεκαν. Οι ἀνθρώποι, οἱ δποίοι ταῖς ἔφερον, δὲν ἡκολούθουν, φαίνεται, τὸν ἀριστοκρατικὸν συρμάν, καὶ ἀντὶ νὰ μεταμφιεσθοῦν εἰς ἀρχαῖους θεοὺς ή ἥρωας, ἐπροτίμησαν νὰ παρουσιασθοῦν ὑπὸ μορφὰς κοινοτέρας καὶ πεζοτέρας, εἰς ἄκρον δὲ ἀκαλαισθήτους καὶ ἀπρεπεῖς.

Αλληγορία, εἶπεν ο Ρογήρος, εἶπεν πάντα τὸν πατέρα του, τὸν θεό του, τὸν θεό της θεοφράστης, τὸν θεό της προφητείας! Εἶπεν τὸν πατέρα του, τὸν θεό της προφητείας! Εἶπεν τὸν πατέρα του, τὸν θεό της προφητείας!

Εν τούτοις ἐ Ρενώ ἀπέδωκε τοῦτο εἰς τὴν θεοφράστην, καὶ δὲν ἡθέλησε νάπισταις τὰς συναντορφάς τοῦ καλοῦ κόσμου, καὶ δὲν δηλώσανταις τὴν θεοφράστην περισσότερον.

Ο χορὸς εἶχεν ἥδη ἀρχίση καὶ ἐ-

Ο οίκοδεσπότης έπλησσε, καὶ μὲ πολὺ εὐγενή τρόπον, — μολονότι δὲ τὸν τούς του ἐνείχε καὶ κάποιαν δυσαρέσκειαν, — ἐπανέλαβε:

— Κάτω τὰ προσωπεῖα, κύριοι... βλέπετε, διτὶ δλοι...

— "Εστω! ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος υπολογαγός, καὶ νεύσας εἰς τὸν συντρόφους του νὰ τὸν μιμηθοῦν, ἀφῆρε τὸ προσωπεῖόν του... Ο Ρενώ, μὲ ἀπεργραπτὸν τρόμον, ἀνεγνώρισε τὸ πρόσωπον τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμών.

Ο ἄθλιος ἔκλοντος, καὶ ὀπισθόδρομῶν, ἥθλησε νάπομακρυνθῆ Ἀλλ', ὁ μετημφιεσμένος εἰς χωροφύλακα, τῷ ἔφραξε τὴν δίοδον.

— Ἐπιθυμεῖτε ἵστας νὰ μάθετε τὰ δύναματα τῶν συντρόφων μου; εἶπεν ὁ Νοαρμών. Πολὺ καλά! θά σάς τα εἴπω.

Οι τρεῖς Ηεζοναῦται, ἀφαιρέσαντες τὰ προσωπεῖα, παρουσίασαν τὰ γνωστά μας πρόσωπα τοῦ Ρογήρου, τοῦ Παπαφίγκου, καὶ τοῦ Λαδουρέκου. Οι καλόγηροι δὲν ἦσαν, παρὰ δὲ Ἱππότης Σαίν Ροκαντέν καὶ ὁ Ἐπισκοπικὸς Ἑπίτροπος Παλουάζος, δὲ οἱ σκαπανεῖς πολαῖοι μας φίλοις Βιλλαμπούκες!

Καὶ πάλιν δὲστυχής Ρενώ ἔκαμε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ μία κείρ εἶτε θέπι τοῦ τραχήλου του, καὶ στραφεῖς, εἶδεν διτὶ εἶχε συλληφθῆ ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος.

— Ο πράκτωρ τοῦ Φουσέ... ἐψιθύρισε.

Καὶ δὲ Βελαιμῆς, — διότι δητὸς αὐτός, — ἀπεκρίθη:

— Ναί, ὁ πράκτωρ τοῦ Φουσέ!

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπειργάραπτου καταπλήξεως τῶν εὐγενῶν προσκελημένων, ἔξηκολούθησε διὰ φωνῆς ἴσχυρᾶς:

— Ἔν ὄνδραι τοῦ Αὐτοκράτορος, συλλαμβάνω τὸν Ἀδαλέρτον Ρενώ, κατηγορώμενον ἐπὶ ἀποπείραφόνου κατὰ πολλῶν προσώπων, παρόντων ἐδῶ, καὶ ἐπὶ νοστιμῷ τῆς περιουσίας τῶν κυρίων Σαίν Ροκαντέν, Ρογήρου καὶ Λουδοβίκου Νοαρμών.

Καὶ ἀρπάζας τὸν κακούργον, δὲ Βελαιμῆς τὸν ἔσυρεν ἔξω, τὸν ἔβαλεν εἰς μίαν ἀμαξαν, ἡ δούτια ἀνέμενε παρὰ τὴν θύραν, καὶ τὸν ὀδηγήσεν ἀμέσως εἰς τὴν φυλακήν.

Ο Ρενώ εἶχε φύγη ἐκ τοῦ μεγάρου, ἀλλ' οἱ προσκεκλημένοι δὲν εἶχον συνέλθη ἀκόμη ἐκ τῆς ἐκπλήξεως τῶν, καὶ ἥρωτων ἀγωνιώδες τί ἐσήμαινε ἡ παράδοξος καὶ βιαία ἐκείνη σκηνή.

Ο Λουδοβίκος Νοαρμών ἐνόμισε τότε καθῆκό του νὰ δώσῃ μερικὰς ἔξηγήσεις εἰς τὸν περιέργους.

Καὶ ἀρχάς ἐσυστήθη μὲ τὸ δηνομά του, καὶ κατόπιν ἐσύστησε καὶ τὸν συντρόφους του.

— Ολοι τὸν περιεκύλωσαν ἀμέσως, καθὼς καὶ τὸν Ρογήρον, καὶ τοὺς συγχόρησαν θεριῶς.

Η ἑσπερὶς ἔξηκολούθησε, καὶ οἱ ἡρωὶς μας, ἐρωτώμενοι ὑφ' ὅλων μετ' ἐνδιαφέροντας, διηγοῦντο τὰς ἀτελεῖς τῆς τούτους περιπτείας τῶν.

Πρέπει τώρα νὰ ἔξηγήσωμεν πῶς διέφυγαν τὸν θάνατον, κατὰ τὴν ἀνατίναξιν τῆς ἐπαύλεως.

Ἐνθυμεῖσθε, διτὶ δὲ Παπαφίγκος καὶ δὲ Λαδουρέκος εἶχον κάμη τὴν περιπολίαν τῶν, κατὰ τὸ σύνηθες. "Οταν ἐπανῆλθον πληρούσιοι τοῦ Λουδοβίκου καὶ τοῦ Ρογήρου, δὲν εύρον ἀρκετὸν τόπον διὰ νὰ ἔξηπλωθοῦν, ἀπεφάσισαν δὲ νὰ ἔρευνησουν πρὸς εὑρεσινούς καταληλοτέρους. Τρόβντι, μετ' ὀλίγον δὲ Παπαφίγκος ἀνεκάλυψε μίαν χαμηλήν θύραν καὶ μίαν κλίμακα, ἡ δούτια ἐφανετοῦ ὅδηγούσσα εἰς ὑπόγειον. "Ηναψε φῶς καὶ παρετήρησεν, διτὶ τὸ δηνόγειον. "Ηναψε φῶς καὶ παρετήρησεν, διτὶ τὸ δηνόγειον.

— Εἶπεν ο Ρογήρος, δὲν εύρον τὸν θάνατον, λιθότιστον δὲν, καὶ ὀρκετὰ εὐρύχωρον ὅστε νὰ κοιμηθοῦν ἐκεῖ δὲν οἱ φίλοι μας ἀνέτως. "Ἐπέστρεψε, τοὺς εἰδοποίησε, μετετέθησαν δὲν εἰς τὸ δηνόγειον καὶ ἔκλεισαν καλῶς τὴν θύραν του διὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

— Εκοιμῶντο βαθύτατα, διτὸν ἀφυπνίσθησαν ἀπὸ τὸν κρότον τῆς ἐκρήξεως. Οι τοχοὶ εἶχον καταρρεύση καὶ τὸ δηνόγειον ἐκλεισθῆ ἐκ τῶν συντριμμάτων. "Ἄλλ' ἡτο στερεώτατον καὶ ἀντεῖχε κανένα κίνδυνον δὲν διέτρεχον ἐκεῖ μέσα νὰ συντριφθοῦν ὑπὸ τὰ ἔρείπια, καὶ ἀνήδυναντο μόνον νάνοιςσουν δίοδον ἐν τῷ μεσῷ τῶν πετρῶν, αἱ δούτια εἶχον πέση ἐπὶ τοὺς δηνογειούς, ησωτηρία τῶν ἡτο βεβαία.

— Οι φυλακισμένοι δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος τῶν καὶ ἡρχίσαν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν, ἐπίπονον μὲν καὶ πολύωρον, — διότι δὲν εἶχον ἄλλο ἐργαλεῖον, παρὰ τὸν πέλεκυν τοῦ Βιλλαμπούα, — ἀλλ' ἀποτελεσματικήν, διότι ἐπιτέλους κατέθωσαν ἀπὸ τὴν φυλακήν των ἡτο εὐθύναντος τοῦ Αγίου Γερμανοῦ, διπού θὰ συνεπλήρωντε τὴν ἐκπαίδευσίν του, τὴν ἔνεκα τῶν περιστάσεων παραμεληθεῖσαν πολὺ, καὶ διενεγένετο ἀξιωματικὸς τοῦ Ἱππικοῦ.

— Ή ἐπιστροφὴ ἔγινεν ἀνεῦ ἄλλων ἐπεισοδίων, καὶ μόλις ἔφθασαν εἰς τὸ Παρίσι, δὲ οικανήσιος, συναντήσας τὸν Βελαιμῆν, δὲ οἱ δούτια εἶχεν ἐπανέλθη, συνενοήθη μαζί του πῶς ἐπρεπε νὰ ἐνεργήσουν, διότι νὰ ξεμακρευθῇ ὁ Ρενώ. "Ο πράκτωρ ἔκαμε δὲλα τὰ ἀναγκαῖα διαδήματα παρὰ τῷ Υπουργῷ τῆς Ἀστυνομίας, καὶ ἀποδίξας εὐκόλως τὴν ταυτότητα τοῦ Νοαρμών καὶ τοῦ Ρογήρου, ἔκθεσας δὲ καὶ δλα τὰ γεγονότα, τῶν δούτων δημόρους, ἐπέτυχε τὸ ἔνταλμα τῆς συλλήψεως τοῦ σφετεριστοῦ.

— Γνωρίζουμεν πᾶς δὲ Βελαιμῆς ἐτελείωσε τὴν δηνόγειον. Ο Ρογήρος, ἔξελιθων ἀπὸ τὴν Σχολήν μὲ τὸν βαθμὸν ἀνθυπολογαγοῦ τῶν δραχμῶν, καθὼς καὶ δὲ Λουδοβίκος Νοαρμών, ἥδη λοχαγὸς τῶν γρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς, ἔλαθον μέρος εἰς δλας τὰς ναπολεοντείους ἐκστρατείας, καὶ διέπρεψαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἰς τὸ μέγαρον τῶν Νοαρμών ἔγκαττοστήησαν ἀμέσως δὲ Ρογήρος, δὲ οικανήσιος, καθὼς καὶ οἱ φίλοι των, οἱ δούτια καὶ ἔμειναν καθ' δλον τὸν χρόνον τῆς ἀδείας τῶν. Καὶ ἐν φ' δὲ Παπαφίγκος, δὲ Λαδουρέκος καὶ δὲ Βιλλαμπούας ἐπεσκέπτοντο μὲ τὸν μὲ στοιχεῖον τὰς της γαλλικῆς πρωτευόστης καὶ διήρχοντο τὸν καρόν των τερπνότατα, δὲ Λουδοβίκος Νοαρμών καὶ δὲ ιππότης Σαίν Ροκαντέν ἐνησχολούντο νὰ κανονίσουν τὰς οἰκογενειακὰς τῶν ὑποθέσεις. Χάρις εἰς τὸν καὶ Βελαιμῆν, δὲ οἱ δούτια ἐδείχθη μέχρι τέλους προθυμότατος, δλα ἐτελείωσαν γρήγορα καὶ κατὰ τοὺς εἰς τοὺς νομίμους αὐτῆς κυρίους, δὲ δὲ Ιππότης Σαίν Ροκαντέν διώρθιση ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου ἀνεψιοῦ του.

Δὲν ὑπελείπετο τῷρα εἰμὴ νὰ κανονίσθῃ δὲ στρατιωτικὴ θέσις τοῦ Ρογήρου. Ο ἄγαθὸς ιππότης τον παρώτρυνε νάποιση τὸν στρατὸν, ἀλλὰ προέκρουσαν εἰς τοὺς νομίμους αὐτῆς κυρίους, δὲ δὲ Ιππότης Σαίν Ροκαντέν διώρθιση ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου ἀνεψιοῦ του.

— Εἶπεν ο Ρογήρος, δὲν εύρον τὸν θάνατον, λιθότιστον δὲν, καὶ διότι συντριφθοῦν δὲν διέτρεχον ἐκ τῶν συντριμμάτων. Οι τοχοὶ εἶχον καταρρεύση καὶ τὸ δηνόγειον ἐκλεισθῆ ἐκ τῶν συντριμμάτων. "Άλλ' ἡτο στερεώτατον καὶ ἀντεῖχε κανένα κίνδυνον δὲν διέτρεχον ἐκ τῶν συντριμμάτων του, διότι δὲν είναι οι δούτια τοῦ Αγίου Γερμανοῦ, διπού θὰ συνεπλήρωντε τὴν ἐκπαίδευσίν του, τὴν ἔνεκα τῶν περιστάσεων παραμεληθεῖσαν πολὺ, καὶ διενεγένετο ἀξιωματικὸς τοῦ Ἱππικοῦ.

— Ο Τάκης ἀφυπνίσθησε καὶ βλέπει τὸ δωμάτιον του διὸν πληγματισμένον. — "Εκατὸν εἰκοσιενέτα χιλιάδες, ἐνεακοσίους ἐνενήκοντα ἐπτά, κυρία. — "Ω Θεέ μου! Θεέ μου! Αὐτὸν εἶνε πειά, καθὼς λέγε, ποὺ μοὺ δὲν μας φένει καὶ διπλά μᾶς περισσεύει... Τὸ καλοκαρά; λεψύδρα; τὸ κειμῆνο; πλημμύρα! Καὶ τώρα πῶς θὰ εἴησε τὸ ζεύγιον της Στευφάλα;

— Μὰ δέραιω τοὺς τρεῖς, ποὺ πνίγηκαν τοὺς προχθεισιν πλημμύρα. — Πόσους κατοίκους ἔχουν αἱ Αθήναι; — "Εκατὸν εἰκοσιενέτα χιλιάδες, ἐνεακοσίους ἐνενήκοντα ἐπτά, κυρία. — Καὶ γιατί δὲν λέει τούλαχιστον 130 χιλιάδες; — "Μὰ δέραιω τοὺς τρεῖς, ποὺ πνίγηκαν τοὺς προχθεισιν πλημμύρα.

τὸν Ρογήρον, μὲ τὴν ἐλπίδα ταχυτάτης προαγωγῆς, — οἱ δύο ἀξιωματικοὶ δὲν ἥθλησαν νὰ μείνουν εἰς τὰς τάξεις τῶν στρατῶν μετὰ τὴν ἔξοριαν τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ἔδωσαν τὴν παραίτησιν των.

— Ο Λουδοβίκος δητὸ τότε ταγματάρχης, δὲ δὲ Ρογήρος ὑπολογαγός.

— Η Ἱππότης καὶ δὲ Επίτροπος ἐπανῆλθον εἰς τὴν άλιτνην ἀλλὰ παρετήρησαν διτὶ, καὶ ἐξαγόρασαν τὴν παραίτησιν τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ', πολλὰ πράγματα τοὺς εἰςπληρήττον, τοὺς ἀπεγοήτευσον καὶ δὲν συνεφώνουν ποσῶς μὲ τὰς ἀγαμνήσιες των ως αὐλικῶν τοῦ παρελθόντος τοὺς αἰώνος. Απεφάσισαν λοιπὸν νὰ ίδιως τὴν πρητερείσιν τῶν Νοαρμών καὶ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ
 [ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
 (Συνέχεια καὶ τέλος. Ζεῖ σελ. 414)

— Πιστεύετε, ἔξηκολούθησεν ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ, πιστεύετε μὲ τὰ τωστά σας, διὰ θάλασσαν γὰ ταφῶ ἔτοις εἰς τὸ Τράνσβαλ καὶ θά σφινα τὸ στάδιον, ποὺ ἡτο ἡ ζωὴ μου, ἀν δὲν εἶχα κάποιον λόγον σπουδαιότατον; "Η μήπως μὲ πέρνετε διὰ τρελόν;

— Μὴ γένοιτο! ἀπήντησεν ὁ κ. Μασσαί μειδιῶν. Όμολογήσατε ὅμως διὰ εἶναι πολὺ παράδοξον πρᾶγμα, νὰ ἔλθῃ ὁ κακούργος καὶ νὰ πέσῃ ἵσα ἵσα στὰ χέρια σας!

— Καθόλου παράδοξον, ἀφ' οὐ ἕγω ἀκολουθῶ τὰ ἔχην του. Μάθετε λοιπὸν διὰ διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆν, δὲν θυσίζω μόνον τὸ στάδιον μου, ἀλλὰ καὶ τὴν περιουσίαν μου, καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου... Εὔθυς, μόλις ἐνόησα διὰ τὸ κακούργος μᾶς ἔγκατέλειψε μετὰ τὴν σύρραξιν, τῆς ὁποίας ἡτο αἴτιος, ἔκαμα τὴν ἀπόφασίν μου. Ὀρκίσθηκα νὰ τὸν εὔρω καὶ νὰ τὸν τιμωρήσω: Ἀμέσως ἐτηλεγράφησα νὰ μου στείλουν ὄλα μου τὰ χρήματα καὶ νὰ ἐκποιήσουν διὰ εἶχα καὶ δὲν εἶχα, διὰ νὰ ἡμπορέσω νὰ μείνω ἔδω καὶ νάρχισω τὰς ἐνεργείας μου.

Ο φίλος σας λόρδος Φάιρφηλδ ἔχασε τὰ ἔχην τοῦ Λύκου εἰς τὰ περίχωρα τῆς λίμνης Ταγκανίκας. Ἐγώ, διὰ τῶν πρακτόρων μου, τὸν ἡκολούθησα περισσότερον. Ἐμαθα διὰ εἶχε κλείση μίαν συμφωνίαν διὰ ἐλεφαντόδοντα καὶ ἀνθρώπων κρέας, διὰ εἶχε παραλάβη τὸν ἐλεφαντόδοντα, καὶ διὰ ἐπρόκειτο νὰ παραλάβῃ καὶ διὰ σκλέρους ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Μοζαμβίκης. Ἐμαθα διὰ, ἂμα εἶδε πῶς ἐκιγδύνευε νὰ συλληφθῇ διὰ αὐτὸν τὸν προσωπικόν. Ἀλλὰ τὸ κάρμνων ἀπὸ πνεῦμα δικαιοσύνης. Συλλογισθῆτε μόνον τὶ κινδύνους διετρέξατε καὶ πόσα ὑπόφρατε σεῖς! Ἐξ αἵτιας του, ἡ μητέρα σας ὀλίγον ἔλειψε νὰ σας χάσῃ,—καὶ μὲ ποῖον τρόπον!

— Αλλὰ νὰ με! τώρα είναι καλά, είμαι ἔδω, είμεθα δλοι μαζί! ἀτέκρατεν διὰ Κοραλία. Ἀγαπητὲ πλοίαρχε Φρανκέρ, προσέθετε θλίβουσα τὰς τραχεῖας χεῖρας τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν μὲ τοὺς γλυκεῖς δακρυθρέτους ὀφθαλμούς της: σᾶς παρακαλῶ, ἀφίσατε αὐτὸν τὸ τρομερὸν σχέδιον, αὐτὴν τὴν δίψαν τῆς ἐκδικήσεως, ἡ δοῦλος σᾶς κάρμνει τόσον δυστυχῆ! .. κάμετε τὸ πρός χάριν μου, ἀγαπητὲ καὶ καλέ φίλε, σᾶς ἱκετεύω!

— Κάμετε της τὴν χάριν, ἀγαπητὲ πλοίαρχε, εἶπεν ἡρέμα καὶ καρία Μασσαί. Σᾶς δίδει μίαν καλὴν συμβούλην τὸ καθιμένο τὸ κορίτο! "Οσους ἀπέσθανα πειστεῖς, ἀλλοίμονον, ἡ ἐκδίκησίς σας δὲν θά τους ὀφελήσῃ καὶ πολὺ. Ἡμεῖς πάλιν ποὺ ζῶμεν καὶ είμεθα δλοι μαζί ἔδω, δὲν είμπορούμεν γὰ τρέφωμεν μηνηικαλίαν. "Ε, ίως κ' ἐκείνος ἔχει οἰκογένειαν, ποὺ τὸν ἀγαπᾷ...

— Μ' ἔρωτάτε τι θὰ κάμω, καρία μου; ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ εἰς τὴν ζωὴν τῆς ηγετῆς: θὰ κάμω ἀπλούστατα διὰ φωνῆς ηγετῆς; θὰ κάμω ἀπλούστατα διὰ πιάσω τὸν κακούργο καὶ θά τον πνιγώ-

— Μ' ἔρωτάτε λοιπὸν νὰ τὸν ἀφίσω ὀλαζδόλου ἔλευθερον, νὰ ξαναρχίσῃ πάλιν τοὺς ἄθλους του; ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος, κυματινόμενος μεταξὺ ὄργης καὶ συγκινήσεως.

λεγε περιφρονητικῶς. "Ολη ἡ Πρετωρία θὰ ἔχωροῦσε· τοῦ πλατεία τῆς Ομονοίας!

Αὐτὸν δὲ μία ὑπερβολή, διότι οἱ 30,000 κάτοικοι τῆς Πρετωρίας ἔχουν βεβαῖας πολὺν τόπον διὰ νὰ κινοῦνται, τὸ δὲ δροσερὸν ὄθωρο, τὸ διανεμόμενον ἀφόνως εἰς δλας τὰς συνοικίας, τὰ δραΐα δένδρα τὰ στολίζοντα τὰς εύθυτάτας δούς, καὶ ὁ ἡλεκτρικὸς φωτισμὸς τῆς νυκτός, προσδίδουν εἰς τὴν πόλιν ἀρκετὰ καλὴ δόψιν.

Μόλις ἔγκατεστάθησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Τράνσβαλ, καὶ εύθὺς οἱ ταξιδιώτες ἔχωρισθησαν διὰ τὰς ὑπόθεσεις των, καὶ δὲ μὲν κ. Μασσαί ἀπῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀνταποκριτῶν του καὶ πρὸς συλλογὴν πληροφοριῶν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ ἐνήργει διὰ τὴν νόμιμον κατοχὴν τοῦ μεταλλείου, δὲ πλοίαρχος Φρανκέρ μετὰ τοῦ Γεράρδου πρὸς ἀγήτησιν τοῦ Λύκου.

"Ηρχέντης ἡ ἄνοιξις. Αἱ δόδοι τῆς Πρετωρίας ἔχουν διπλᾶς δενδροστοιχίας ιτεῖν, εὐκαλύπτων καὶ ροδακινεῖν, κεκαλυμμένων ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀπὸ κόκκινα ἀνθύλλια. Οἱ κῆποι, οἱ περιβάλλοντες τὰς πλειστας τῶν οἰκιῶν, είχον ἐνδυθῆ τοὺς λαμπροτέρους των στολισμούς, καὶ ἡ ἀτμοσφαίρα ἡτο βαρέως ἀρωματώδης. Ο Γεράρδος ἡρώτησεν ἀν οἱ καρποὶ τῶν ὀπωροφόρων τῆς δόδου ἡσαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν διαβατῶν. "Εμαθεν, δὲν κανεῖς δὲν ἐμποδίζει τὸν τυχόντα διαβάτην νὰ κέψῃ ἐν ροδάκινον, ἀν του ἔλθῃ δρεῖς; ἀλλ' ὅτι οἱ δημόσιοι αὐτὸι καρποὶ χρησιμέουν κυρίως πρὸς κατασκευὴν ἐνδος ποτοῦ, ἀπεδεστάτου τὴν γεῦσιν, τοῦ δόποιου οἱ δυστυχεῖς Κάρροι κάρμνουν κατάχρησιν.

Τῷ εἶπον διὰ τὸν χειμῶνα, ἡ ἀτμοσφαίρα τῆς Πρετωρίας είναι λαμπρά, δροσερά καὶ διαυγής, ἡ δὲ διαμονὴ ύγιεινοτάτη· ἀλλ' ὅτι τὸ θέρος, — διανούσιος, ὁ φεβρουάριος καὶ ὁ μάρτιος είναι ἔκεις οἱ θερμότεροι μῆνες τοῦ ἔτους, — ὁ καύσων είνε πνιγηρός, καὶ διὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, ἀπὸ σεπτεμβρίου μέχρι δεκεμβρίου, ἡ πόλις γίνεται ἐλώδης καὶ ἀνθυγειεύῃ, ὅπως καὶ δλη ἡ χώρα.

Τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ την ἀφίξεων των, διὰ νὰ τὸν σταματήσῃ· Ο Γολδράνδ, βλασφημῶν, — ἔσχυπτε καὶ ἐμάζευεν· διαν δὲ ἔρθατε πληγίον τοῦ πλοίαρχου, οὗτος ἀπεμάρκυνε τὸν πόλιον, διὰ νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ πάρῃ καὶ τὸν φάκελλον, τὸν δόποιον ἐπάτει. Ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἐν ἐπιφρονητικῶς διὰ τὴν ζητήσην τοῦ Γεράρδου. Ο νεανίσκος ἔτεντον ὡς πετεινάριον καὶ ἡτοιμάσθη νὰ τῷ ζητήσῃ λόγον, διαν μετ' ἐπιλήξεως: ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἀνεγινώσκοντο, καθαρώτατα καλλιγραφημέναι αἱ λέξεις:

πλοίαρχον Δύκον.

(Θά ζητηθῇ ἐκ τοῦ Ταχυδρομείου)
εἰς πρετωρίαν

— Πλοίαρχον Δύκον! Τὸν γγωρί-

γορὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, — ἥτο δὲ προφανῶς πολὺ τεταραγμένος — τοῦ ἔπεισαν αἱ ἐπιστολαὶ, τὰς ὅποιας ἔκρατοῦσε, καθὼς καὶ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια εἶχε λάθη πρὸ δλαγού, ἔξαργυρώσας μίαν ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν μεγάλου ποσοῦ. Τὰ χρυσᾶ νομίσματα ἔκλυσαν εἰς τὴν εὐρεῖαν αἴθουσαν, χωρὶς νὰ κινηθῇ κανεὶς διὰ νὰ τὰ σηκώσῃ, ἐν φυγήρων τὰ στολίζοντα τὰς εύθυτάτας δούς, καὶ ὁ ἡλεκτρικὸς φωτισμὸς τῆς νυκτός, προσδίδουν εἰς τὴν πόλιν ἀρκετὰ καλὴ δόψιν.

— Καὶ τί σας μέλει; ήρωτησεν ὁ ἀλλος ἀπαθῶς.

— "Αν εἴσθε ὁ πλοίαρχος Δύκος, εἴσθε κακούργος, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ, ἔχετε νά μου δώσω χώριων ἔξ ὄργης, καὶ ἔχετε νά μου δώσωτε λόγον τῶν πράξεών σας!

— Ποιών πράξεων; ..

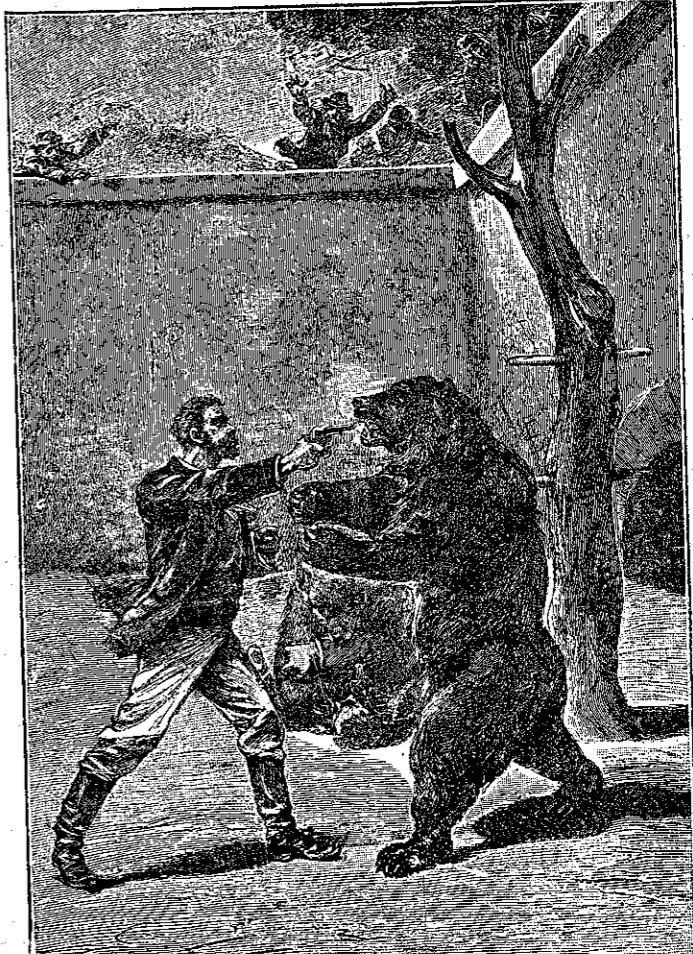
Θὰ μάζιστε νὰ πάρω τὰ χαρτιά μου καὶ νὰ πάρω τὸν πόλον τοῦ πλοίαρχου Δύκου. Θεία βαναύσως διὰ τὴν φωνήν.

— Δὲν θά σας ἀφίσω, ἀν δὲν κανογίσω — μεταξύ των πρωταρτών τους τούς λογαριασμούς μας! ἀπεκρίθη ὁ Φρανκέρ ἐκμανής. Μίθετε, διὰ εἰμαὶ ὁ πλοίαρχος τῆς Εύστατης Εθνικής Βαρέων τοῦ εθνικού, τὴν δικαιούχην ἔνδικην εἰς τὸν περιβάλλοντας τὰς πλειστας τῶν οἰκιῶν, είχον ἐνδυθῆ τοὺς λαμπροτέρους των στολισμούς, καὶ ἡ ἀτμοσφαίρα ἡτο βαρέως ἀρωματώδης. Ο Γεράρδος ἡρώτησεν ἀν οἱ καρποὶ τῶν ὀπωροφόρων τῆς διάθεσιν τῶν διαβατῶν. "Εμαθεν, δὲν κανεῖς δὲν ἐμποδίζει τὸν τυχόντα διαβάτην νὰ κέψῃ ἐν ροδάκινον, ἀν του ἔλθῃ δρεῖς; ἀλλ' ὅτι οἱ δημόσιοι αὐτὸι καρποὶ χρησιμέουν κυρίως πρὸς κατασκευὴν ἐνδος ποτοῦ, ἀπεδεστάτου τὴν γεῦσιν, τοῦ δόποιου αὐτὸν εἰς τὸν περιβάλλοντας τὰς εύθυτάτας δούς, καὶ διὰ τὸν πλοίαρχον Δύκον τοῦ πλοίου.

Εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἔριδος δλοι ἐπλησσαν καὶ περιεκύλλωσαν τοὺς ἀντιπάλους.

Ο Γολδράνδ, μανιωδης, ἔνγαλε ἐναρέβολε καὶ τὸ διηύθυνε κατὰ τοῦ πλοίαρχου· ἀλλ' ὁ Γεράρδος ἀφρήστης, τοῦ θρηπατοῦ τὴν χεῖρα, καὶ ἡ σφαῖρα, ἀποτυχοῦσα τοῦ σκοποῦ, ἔκαρφωθη ἐν τὸν τούχον τοῦ Ταχυδρομείου. Ο νεανίσκος ἔτεντον ὡς πετεινάριον καὶ ἡτοιμάσθη νὰ τῷ ζητήσῃ λόγον, διαν μετ' ἐπιλήξεως: ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἀνεγινώσκοντο, καθαρώτατα καλλιγραφημέναι αἱ λέξεις:

— Δειλοφόνει δουλέμπορε! ἔφωναξεν ὁ Φρανκέρ. "Ηλθεν ἡ φρά νὰ κανογίσω —

« Εξεκένωσε διὰ τὸ ρεβόλερ εἰς τὸ χαίνον στόμα τοῦ θηρίου. » (Σελ. 430, στήλ. 6.)

φακέλ

ἄλλην ζωήν,—τὴν ζωήν τοῦ μεσαίωνος ἐν μιᾷ λέσι. Εἶναι ἡ ιστορία δύο παιδίων, τὰ ὅποια μάχειρι τινὸς ἐνομίκοντο ἀδέλφια, ἀλλὰ δὲν ἡ σαγ, διότι τὸ ἐν ἔγγονος τοῦ κόμητος τῆς Φλάνδρας, τοῦ αὐτοκράτορος Βιθυνίου, ἐνδόξου σταυροφόρου. Τὸ ἡγεμονικὸν αὐτὸν παιδίον,—διὰ τὸν φόβον τῶν κακῶν συγγενῶν του, οἱ δόποι τὸ κατεδλικόν,—εἰχε παραδοθῆ ὑπὸ τῆς μητρὸς του εἰς μέλαν πτωχὴν γυναῖκα, διὰ νὰ τὸ ἀναθεῖψῃ ἐν ἄφανείᾳ μετὰ τοῦ ἔγγονου της. Μόνον μετὸ τὸν θάνατον τῆς γρατού μάμμης τὸ δύο παιδία μανθάνουν διὰ δὲν εἶναι ἀδέλφια, διὰ τὸ ἐν εἴσιτον εἶναι ἔγγονος Αὐτοκράτορος, καὶ διέρχονται πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ θρόνου, τὸν διότον κατέγουν ἀνομοιόποιας.

Γον., Ταξιδίουν ἀνά τοὺς καστρους; Η θεῖα μου Οδρανία. Τὸ ἔργον αὐτὸν δὲν εἶναι καθεανὸν μυθιστόρημα· εἶναι αἱ ἑσπεριαὶ ουνοματίαι μᾶκα θεῶν; μετὰ τοῦ μικροῦ τῆς ἀνεψιᾶς, πρὸς τὸν διοῖον ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια τοῦ Οὐραγοῦ. Εἶναι ὀλόκληρος Ἀστρονομία, ἀλλὰ τόσον τερπνῶς· καὶ ἀκόπως διδασκομένη, ὥστε ἀνανιώσκεται δὲ· μυθιστόρημα. Συγγραφεύς τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου—ἐπίσης εἰκονογράμμαν,—εἶναι δὲ Jean Macé, γνωτὸς καὶ ἐξ ἄλλων τοιούτων ἐπιστημονικῶν ἀναγνωσμάτων διὰ τὴν νεολαίαν.

Μετὰ τὸν Ἐγγονὸν Αὐτοκράτορος· θὰ δημοσιεύῃ καὶ ἄλλο μυθιστόρημα, ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ δάσας εἴπω ἐν καιρῷ. Ἀρκετὰ σάς εἶπα σημερα, καὶ πιστεύω διὰ δὲν ἔχετε κανένα παρόν...

Ἄ, παρ' ὅλιγον νὰ ξεχάσω τὴν κυρὶ· Μάρθα, η ὅποια θὰ δημητρήσει νέαν γαριτωμένην ιστορίαν εἰς τὰ ἀγαπητά της «πολὺ μικρὰ παιδία», δάσηι εὔαθεν διὰ εἶναι φρόνιμα καὶ ἐπιμελῆ. Νά τούς τοι πῆγε, διὰ νὰ μὴ κλαίουν.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Τὰ ἀποταλέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Φωτογραφίας, τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων καὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Εὐτήμων τοῦ 1899—δ. διότον, κλείσι μὲ τὸ σημερινὸν φυλάδιον, διὰ νόρχηση μὲ τὸ ἐπόμενον νέον,—θὰ δημοσιεύσουν εὐδίς εἰς τὰ πρώτα φύλα τοῦ 1900.

Αστακοὶ Πληροφορεῖ: ή Ναυσικᾶ δέχεται τὸν ὑπὸ τῆς Παπαρύγας τοῦ Τσουμαργοῦ προτοθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν της·—ή Δερονυχέα μόνον τὰ γυνά της δύναται νὰ εἴπῃ εἰς τὸ Βαρ τῶν Καρδιῶν, τὰ ὅποια εἶναι Α. Δ.—δ. Ἀρκούδας δοπάζεται τὸ Πλά Νίκ καὶ το εὐχάριστες διὰ τὴν ἀπάντησιν του·—δ. Ἀηδονὸς Παρούστος ἀσπάζεται τὸν Δάμπτρο Παπαγεωργίου καὶ Κῦμα τῆς Πριγκηπούν·—τὸ Ἄλεκτρικὸν Φῦδες ζητεῖ τὸ φεύδωνταν τῆς Ποτούλας Κυριακοπούλου·—ή Βιδαζὸς Ψαριανὴ πληροφορεῖ τὸ Βαρ τῶν Καρδιῶν, διὰ ὅτιδη νὰ μάθῃ διὰ ζητεῖ, δύναται νὰ της προτείνῃ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν·—τὸ Μαγνημένον Δάσος πληροφορεῖ τὴν Σαλωνίτικην Ἐλέκτρην, ἵτι τάρχεικα του εἶναι Φ. Φ. καὶ ζητεῖ τὴν διαμονὴν της·—ή Θάλλουσα Μηρόνη ἀσπάζεται τὸ Ελληνικόν Εδαφος καὶ τὸ ἐρωτᾶ διατὰ δέν της γράφει·—ή Εἰλικρινῆς Φύλια ζητεῖ τάρχεικα τοῦ Κρίτου τοῦ Κάμπου·—δ. Ἀγρελος τῆς Ἀγράπης ἐπιβιωμάτι νὰ μάθῃ τὸ φεύδωνταν τῆς Ρομβίτρας Ζορμποῦ·—ή Ελληνίδες τοῦ Κανκάσου ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ελληνίδα τοῦ Βορρᾶ καὶ τὸ Κόκκινο Καπελάκι·—τὸ Πίκ. Νίκ δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Ζεδάν προσαθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν του·—ή Μελαγχοροῦν Ἐλληνίδες ἀσπάζεται τὴν Ελληνίδην Θάλασσαν, τὴν δοκίμαν γυνωρίσει, καὶ τὴν Αρδαλονούλα, η ζητεῖ τὸ πρώτον φεύδωνταν·

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΤΟΜΟΥ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λόσιες στέλλονται μέχρι τῆς 31 Ιανουαρίου.

Οἱ λόσιες τῶν λόσιων, ἵνα τοῦ δρόμου δίον νὰ γράψω τὰς λόσιες των οἱ διαγωνίζομενοι, παλεύσουν τῷ Γραμματίῳ μὲτα τοῦ περιήγησης 20 φύλλων καὶ τιμάσαι τοῦ.

721. ΔΕΞΙΕΥΓΟΡΙΦΟΣ.

Γράμμα ἀπέλυν τὸ πρῶτον μου Περιελάχ τὸ δευτέρον μου.

Καὶ πόλις εἰς τὴν Ἀριστήν Σημαντική τὸ σύνολόν μου.

Εστάλη ων τοῦ Ταρταρίου τῆς Ταρασκόνης.

722. ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ.

Βγάλε ο καὶ βίλε I
Καὶ θά ίδη; εἰς τὴν στιγμή,
Θεοῦ θρόνον νὰ ἀφήσω
Καὶ τέσσας κήπους νὰ πηδήσω

Εστάλη ων τοῦ Ταρταρίου τῆς Ταρασκόνης.

723. ΛΙΝΙΓΜΑ.

Μὲ τὴς λύρας μου τοὺς φθόγγους καὶ ίχθυας [συγκινῶ,

Τὴν ἀρχὴν ἀν κάμης τέλος, θίναδως 'ετον

Εστάλη ων τοῦ Απετέρου τοῦ Βίτα

724. ΔΗΜΙΩΔΕΣ ΛΙΝΙΓΜΑ.

Κλειδόνω τὸ σεντούκι μου

Καὶ κρύσις ἀφίνω ἀπόδην.

Εστάλη ων τοῦ Απετέρου Βράχου

725. ΠΕΡΦΩΝ

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι

διὰ γραμμάτων οὔτως ὥστε νὰ-

ναγινωσκεται· καθίτως ποταμός

τὴς Εύρωπης, δριζοντινὸς ἀρπε-

τὸν, δεξιὰ ἀνθος εὐώδες, ἀριστερὴ

νόσος καὶ ἐλάττωμα.

Εστάλη ων Καντο, Τζανδάρα

726. ΕΡΩΤΗΣΙΣ.

Ποῖοι κράτον τὰ παπούτσια 'εταί χέρια;

Εστάλη ων Ζωγρέου τοῦ Θαλασσινού

727—731 ΜΑΖΙΚΟΔΕΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ.

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκά-

τος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συνδέσμουν,

πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχυμάζειν ἄλλας τόσας

λέξεις·

ἀσμα, τάρψη, πένης, Μάτιο, έντα.

Εστάλη ων τοῦ Κόδρου

732. ΜΕΣΟΣΤΕΙΧΕΙΣ.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων

ἀποτελοῦν ἀρχιόν ελληνη συγγραφέα·

1, ἀρχιόν δύον. 2, νῆσος. 3, μήν. 4, δη-

μαργάδος. 5, δύώρα. 6, χώρα τῆς Ελλάδος.

7, Εύαγγελιστής.

Εστάλη ων τοῦ Δισοχάρτου

733. ΦΩΝΗΝΕΩΣΔΙΠΟΝ.

πε-ντην-μ-τ-πτ-τν-τρν-κ κτε.

Εστάλη ων τοῦ Μικροῦ Διαβόλου

734. ΕΛΛΙΠΟΝΟΥ ΜΑΡΦΑΝΟΥ.

οη-αι-εη-ασαι-ισαι-ε-εον

εηα-αι-ισοι-αιο-αιω-εον

Εστάλη ων τοῦ Εκήπερου τοῦ Δίός.

735. ΓΡΗΦΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟΣ.

Εστάλη ων τοῦ Ταδίου

Πρόθετος μονοσύλλαβος

"Αγθος ταπεινὸν

"Αρθρου αἵτιατική

Χρονικὴ Περίοδος

Χρονικὴ Περίοδος

"Αριθμὸς τετραγήνιος

Εστάλη ων τοῦ Ταδίου

Εστάλη ων τοῦ Ταδίου